

וכי תימא, לתרץ, שאכן כל דמשתחררת ממילא, מודה בה רבי יוסי שצריכה להמתין.

אי אפשר לתרץ כך. כי:

והתנן: אנוסה ומפותה — צריכה להמתין ג' חדשים, דברי רבי יהודה;

רבי יוסי מתיר ליארס ולינשא מיד!

אלא, אמר אביי לתרץ:

כל אשה מזנה מתהפכת אחרי שנבעלת, ומוציאה זרע הבעל החוצה, כדי שלא תתעבר. ואף זאת שיוצאת בשן ועין מתהפכת.

ואידך, האומר שצריכה המתנה, סובר שחיישנן שמא לא נתהפכה יפה יפה.

שנינו במשנה: ואם היו כהנות נפסלו מן הכהונה.

ותמהינן: וכי רק כהנות, אין, הרי הן נפסלות, ואילו ישראליות הנשואה לכהן, לא נפסלת!?

ומשנינן: אימא: אם היו נשי כהנים, נפסלות להן, כדין אשת כהן שנאנסה, שנפסלת לכהונה.

ועדיין תמהה הגמרא: וכי רק נשי כהנים, אין, נפסלות הן לכהונה, ואילו נשי ישראלים, הנבעלות תחת בעליהן באונס, לא נפסלות לכהונה, שאם ימותו בעליהן הישראלים יהיו פסולות לכהונה!?

והאמר רב עמרם: הא מילתא אמר לן רב ששת, ואנהרינהו לעיינין, והאיר עינינו

בהביאו לנו ראייה לדבריו ממתניתין לקמן [נו ב]:

אשת ישראל שנאנסה, אף על פי שמותרת לבעלה — פסולה היא לכהונה, אם ימות בעלה!

אמר רבא, הכי קאמר: אם היו כהנות נשואות לישראל — נפסלו מן התרומה, דבי נשיהו. שהיות ונבעלו תחת בעליהן, ואפילו באונס, פסולות הן לכהונה ולאכילת תרומה.

כך, שאם ימותו בעליהן הישראלים וישארו ללא זרע מהן, הן אינן חוזרות לבית אביהן הכהן לאכול בתרומה, כדרך שחוזרות אל בית אביהן שאר הכהנות שנישאו לישראל ומתו בעליהן בלי להשאיר זרע, היות ונפסלו מטעם "זונה", על אף שנבעלו באונס.

הדרן עלך ארבעה אחין

פרק החולץ

לה-ב

פתיחה לפרק החולץ

עד עתה למדנו את הפטור של יבמה שאין לה בנים, כאשר היא ערוה על היבם, או כאשר יש לה בנים — שאין היא נופלת ליבום כלל.

ואילו הנידון בתחילת פרק זה, הוא מצב היבמה בשעה שהיא מעוברת, שהוא "מצב ביניים".

מצד אחד, עדיין אין לה את הפטור מיבום וחליצה של אשת אח שיש לה בנים, היות וכל עוד לא נולד הולד, היא אסורה להנשא לאדם זר כדין יבמה האסורה לשוק, לפי